

Digteren Anna Akhmatova portrætteret i 1922 af Kuzma Petrov-Vodkin. Foto: Wiki Commons

Poetiske åndedræt fra fortidens Rusland

Niels Olsen

DIGTSAMLING: Udvalgte Digte 1910-1965

Forfatter: Anna Akhmatova

Oversat og med fine noter og efterord af Mette Dalsgaard

Forlaget [Palomar](#), 2020.

At læse Anna Akhmatovas *[Udvalgte Digte 1910-1965](#)* er som at drikke fra verdenslyrikkens dybe brønd – i Deres udsendtes tilfælde for første gang i selskab med denne fabelagtige, tidløse russiske digter. Hvilken mageløs oplevelse!

Skønt digtene har godt og vel hundrede år på bagen, fremstår de i dag med samme fine, skrøbelige sprødhed, som da de blev skrevet; fulde af håb og ungdom, letsind og åndstygde, forelskelse og fortvivlelse. Det er digte til både tiden og evigheden og en påmindelse om Ruslands helt fantastiske litterære tradition i en periode, hvor russisk kunst og kultur synes at være pløjet godt og grundigt ned i Putins paranoide skyttegrave.

Akhmatova (1889-1966) holder lyrikkens fane højt og transcenderer enhver diktators *Berufsverbot* på samme elegante facon, som hun modstod Stalintidens modbydelige udrensninger og gik fra agtet nationalskjald til overlevende persona non grata i Kremls forfølgelsesvanvid – bedst udtrykt i digtet “Voronezj” fra 1936:

Men der – i den forstødte digters kammer

Står frygt og muse skiftevis på vagt,

Og natten går,

Men ingen morgen kommer.

Disse linjer blev slettet af censuren i 1940 og først frigivet, da Akhmatova rehabiliteredes i 1970'erne. Natten var da gået, og morgenen så småt vendt tilbage til moder Rusland. Vi kan i dag kun bede til, at frygten atter forlader digterens kammer.

Akhmatovas modernistiske digte blev skrevet i tumultariske perioder. Alligevel står de klare og rene tilbage som beviset på, at pennen er stærkere end sværdet, og at sandheden vinder til sidst.